

Maláj mesék

Malájból fordította
Tharan-Trieb Marianne

TARTALOM

Bevezetés

Kicsiny úr krokodilszámlálást tart

Az epekedő bambuszfurulya

Szulejman király gongja

Szulejman király nadrágszíja

Kicsiny úr segít a bajba jutott bivalyon

Hogyan lett Kicsiny úr az Őserdő Ura

Kicsiny úr kibékíti a kecskét és a tigrist

Kicsiny úr legyőzi az elefántot

Hogyan győzi le Kicsiny úr a krokodilnépet

Kicsiny úr legyőzi az óriást

Kicsiny úr élete a békés őserdőben

Kicsiny úr a bölcs bíró az ítélet napján

MESÉK KICSINY ÚRRÓL

A Kicsiny úr (eredetileg Kancsil úr) személye köré szőtt állattörténetek igen régi idők óta népszerűek a maláj társadalomban. A mesék - az egész maláj és indonéz szigetvilág lakosságának kulturális öröksége - igen változatos formában maradtak fenn. Indonéziában Kancsil urat Lekincsi úrnak hívják. A történetek eredetileg szájhagyomány útján terjedtek. Szerzőjük vagy szerzőik ezért ismeretlenek.

Sang Kancsil, a törpeszarvas a délkelet-ázsiai dzsungel lakója. Alig nagyobb egy macskánál, de kis patáival, hosszú orrával valóban olyan, mint egy törpe szarvas. Történetei arról szólnak, hogyan védte meg magát és gyenge állattársait Kancsil úr az őserdő erős vadjaitól, a hatalom uraitól. Elmésségével sikerült neki az erdő állatait összefogásra bírni. Furfangosságával nemcsak a tigrist, az elefántot, a krokodilt győzte le, de még az óriást is.

Kíván-e több magyarázatot a történetek mondanivalója?

Bevezetés: KICSINY ÚR

Köztudott, hogy valaha, nagyon régen, egy hatalmas őserdő közepén élt egy okos törpeszarvas, akit Kicsiny úr néven tiszteltek. Kicsiny úr egymaga éledgelt. Már nem is emlékezett, mikor temette el apját-anyját, olyan nagyon régen volt, és már a rokonaival sem tartotta a kapcsolatot.

Márpedig az őserdőben egyedül élni mindenkinek nagyon veszélyes, hát még egy kis törpeszarvasnak! Kicsiny úr viszont ebben semmi furcsát nem talált, mert ő egy igen bátor törpeszarvas volt. Méghozzá azért volt bátor, mert olyan tulajdonságokkal rendelkezett, ami a többi állatban nem volt meg: furfangossággal és csavaros észjárással.

Kicsiny úr általában minden kelepcéből kiszabadult valami fortéllyal. Sok állat próbálta megfogni, de ő mindnek túljárt az eszén. Sőt, néha még arra is felhasználta furfangosságát, hogy a bajba jutott állatokon segítsen. Míg aztán egy szép napon Kicsiny úr uralkodott az őserdő összes állata fölött.

Gyertek, üljetek le, és olvassunk együtt a furfangos törpeszarvas tanulságos eseteiről.

Kicsiny úr krokodilszámlálást tart

Csodálatos, ragyogó nap volt. Kicsiny úr már reggel óta úton volt, valami ennivaló ügyében járt-kelt, de csak jól kifáradt. Egy szem gyümölcs vagy fiatal rügy nem sok, annyit sem talált, amit megehetett volna.

„Haj, de fáj már minden porcikám”, - sóhajtott Kicsiny úr, - „a gyomrom is csak úgy korog. Micsoda pechem van ma. Egy bekapnivaló falatot sem találtam még.”

Bármilyen fáradt is volt Kicsiny úr, a reményt nem adta fel. Csak ment és mendegélt. De minél többet lépkedett, lépései annál lassúbbak lettek.

Végül egy folyó partjára ért. A folyó vize csuda zavaros volt, de Kicsiny urat annyira gyötörte a szomjúság, hogy mégis úgy döntött, iszik egy-két kortyot. „Ha legalább víz van a gyomromban, az éhség is kevésbé marja” - gondolta magában.

Alig tett két-három lépést a víz felé, amikor meglátott egy gyümölcessel teli dzsambufát a folyó túlsó partján.

„Na végre, fáradságom elnyeri jutalmát!” - kurjantotta vidáman Kicsiny úr. - „De hogyan jutok a fához?”

Ezen gondolkodva Kicsiny úr még egyet lépett a folyó felé, mellőzve minden óvatosságot. Fejét a víz fölé hajtotta és éppen készült kiszáradt torkát néhány korttyal megnedvesíteni.

De felrettent, mert a víz színe megmozdult és - jaj - valamit elkapta a lábát. Nagy fájdalom hasított belé. Minden valószínűség szerint krokodil szájába akadt a lába. Kicsiny úr úgy tett, mintha mi sem történt volna, egyetlen arcizma sem rándult. De fejében egy épkézláb ötlet után kutatott, amivel megmenthetné az életét, mert semmi kedve nem volt krokodil-ebéddé válni.

„Hajjaj, Krokodil úr! Mintha ön tévedésbe esett volna! Nehogy azt higgye, hogy alázatos szolgájának a lábát kapta el! Á, dehogy, egy letört ág az csak” - szólította meg ellenségét Kicsiny úr, miközben fájdalmát igencsak titkolta.

Krokodil úr, aki túl hirtelen kapta be, ami elébe került, rögvest hitt Kicsiny úr szavának és azonnal elengedte a lábát. Ahogy kinyitotta a száját, Kicsiny úr is menten kiugrott a partra.

Persze, hogy Krokodil úr rettentő dühbe gurult, mert rájött, hogy átejtették. Próbálta is Kicsiny urat megkergetni, de csak a partig jutott. Kicsiny úrban is feltámadt a félsz, de támadt egy mentőötlete is.

„Ó jaj, drága barátom, Krokodil úr. Már nehogy bármit is elkövessen szerény személyem ellen, mert ön nem tudja, hogy mit járatban vagyok!”

„Nocsak mi járatban van hát kegyelmed?” - kérdezte Krokodil úr.

„Az az igazság, hogy Szulejmán király, aki minden ember és állat királya, parancsot adott nekem. Ófelsége feltett szándéka, hogy megtudja, hány darab krokodil lakik ebben a folyóban. Az én szerénységemre bízta, hogy összeszámláljam kegyelmed atyafiságát” - magyarázta Kicsiny úr.

Amint Krokodil úr meghallotta Szulejmán király nevét, gyomra rögtön összeszorult. Ugyanis ebben az időben Szulejmán király volt az uralkodója a világon minden istenteremtényének, beleszámítva az embereket, az állatokat, de még a szellemeket is. Kivétel nélkül mind engedelmeskedett neki és rettegett tőle.

„Tényleg?” - kérdezte Krokodil úr megszeppenve.

„Bizony, én nem hazudok! Ezért a legjobb, ha kegyelmed azonnal értesíti a folyó krokodillakosságát. Legyen szíves adja át a hírt a folyó minden egyes krokodiljának. Nemsokára ugyanis neki akarok fogni a feladatomnak.

Kérem szépen, vesse az eszébe: egyetlen krokodil se tagadja meg az engedelmességet. Mert ha Szulejmán király megdühödik, annak csúnya vége lesz.” - magyarázta Kicsiny úr hosszasan.

„Rendben van, máris rohanok és teljesítem a parancsot.” - válaszolta Krokodil úr és fürgén a víz alá merült.

„Várjon, elfelejtettem valamit” - kiáltott utána Kicsiny úr.

„Mi legyen az?”

„Engedelmeskedjen Szulejmán királynak. Őfelsége megajándékozza azt, aki nekem segít.”

„Igazán?”

„Igazán. Én sosem hazudok.” - válaszolta Kicsiny úr.

Krokodil úr megint fürgén a víz alá bukkott. Nem sokkal ezután minden féle és fajta krokodil dugta ki a fejét a vízből, a legkisebbtől a legnagyobbig, a legfiatalabbtól a legvénebbik, mind, aki csak ebben a folyóban élt.

„Figyeljenek ide!” - kiáltotta nekik Kicsiny úr a folyó partjáról. - „Hogy megkönnyítsék a feladatomat, legyenek szívesek szépen sorba állni. Mégpedig úgy, minden krokodilok, hogy álljanak szépen egy sorba ettől a parttól a másik partig!”

Minden krokodil engedelmeskedett Kicsiny úr parancsának. Kicsiny úr nem vesztegette az idejét és rögtön az első krokodil fejére ugrott. Onnét pedig a következőre és így tovább, miközben vidáman énekelt:

Egy kettő három homlok,
mindre kell egy jó nagy bot,
négy öt hat hét nyolc
kilenc és tíz,
ezekben ne bízz.

Tizenegy, tizenkettő, tizenhárom,
csalni ne is próbáljatok.
Tizennégy, tizenöt, tizenhat,
mindjárt itt a másik part.

Így ugrált Kicsiny úr egyik krokodilkobakról a másikra, míg át nem ért a túlsó partra. Ott gyorsan kiugrott és a dzsambu felé irányította szapora lépteit. Hogy az hogy tele volt érettnél érettebb dzsambuval!

„Figyeljen ide minden krokodil! Megszámoltam önöket mindet, feladatunk ezzel véget ért. Oszoljanak!” - parancsolta nekik Kicsiny úr.

Erre föl minden jelenlévő krokodil távozott, csak egy volt olyan makacs, hogy tapodtat sem mozdult.

Kicsiny úr úgy tett, mintha észre sem venné. Idejét nem vesztegetve lehúzta az első dzsambuágot és nekilátott a friss gyümölcs élvezetének.

„Figyeljen csak ide, Kicsiny úr! Kegyelmed tán elfelejtette, hogy mit ígért az imént?”

„Én ígértem valamit? Ó, Szulejmán király ígéretéről lenne szó?”

„Igen. Hol van őfelsége ajándéka számunkra?”

Kicsiny úr erre hirtelen ledobott egy dzsambuágot Krokodil úrnak.

„Fogyassza ezt a dzsambut. Ez őfelsége ajándéka mindazok részére, akik szerény személyemmel együttműködtek” - mondta Kicsiny úr.

„Mi az, a krokodil talán dzsambut eszik? Húst, azt igen, az ellen nincs kifogásunk” - zsörtölődött Krokodil úr.

„Percig ne feledje: ez Szulejmán király ajándéka. Ha ön nem engedelmeskedik...”

Akarva, nem akarva, Krokodil úr megragadta a dzsambuágot és elhúzta a csíkot. Kicsiny úr pedig addig maradt a fa alatt, amíg az utolsó dzsambut is le nem szedte.

Az epekedő bambuszfurulya

Kicsiny úr fülét megütötte Tigris bácsi üvöltése a távolból. Hú, de nagyot ordított! Ez csak annak a jele lehet, hogy Tigris bácsi éhes és zsákmányt keres. Aki most véletlenül összetalálkozik vele, futhat, hogy mentse az irháját, gondolta Kicsiny úr.

Kicsiny úr éppen azzal foglalatoskodott, hogy egy nagy bokorról mind lerágja a sok friss hajtást. Végre valahára teletömheti a bendőjét, hiszen napok óta nem akadt az útjába egyetlen rügyekkel teli bokor sem. Ma végre annyit ehet, amennyi beléfér.

Ezen a kis erdei tisztáson csend és béke honolt. Nem hallatszott más, mint a levelek susogása, ahogy a szellő fújta őket. Ha fülelt, úgy hallatszott, mintha a szél alig hallhatóan egy kis furulyán játszott volna.

Hirtelen ágak reccsenésére lett figyelmes. Ez pedig csak Tigris bácsi közeledtét jelenthette.

„Nahát, hogy milyen szépen szól ez az epekedő bambuszfurulya!” - rikoltott Kicsiny úr.

Tigris bácsi, aki éppen lesből készült Kicsiny úrra ugrani, annak jókedve láttán gyanakodni kezdett. De aztán mégis az jutott eszébe, hogy hátha ez megint valami csalafintaság lesz Kicsiny úr részéről.

Így nem vesztegette az idejét és egyenest Kicsiny úrra vetette magát. Még jó, hogy Kicsiny úrnak volt ideje félreugrani, Tigris bácsi pedig jól beverte a fejét a bambusz törzsébe. Bár nagyon fáj a feje, úgy tett, mintha mi sem történt volna.

„De most aztán nem menekülsz!” - üvöltötte dühösen a tigris.

Kicsiny úr nem méltatta egy fikarcnyi figyelemre sem.

„Ó, be szépen is szól ez az epekedő bambuszfurulya!” - mondta magának Kicsiny úr.

„Hohó, Kicsiny úr, elkészült a halálra? Mert most aztán elkapom a frakkját! Mi az, tán nem rettegsz?”

„Tigris bácsi, ne csapjon már akkora zajt, mert akkor nem halljuk tisztán a varázsfurulyát. Olyan szépen szól.”

„Hol szól itt furulya?” - kérdezte Tigris bácsi gyanakodva.

„Hegyezze csak jól a fülét, Tigris bácsi. Na, várjon még egy kicsit” - tette hozzá Kicsiny úr. Magában meg csak úgy szurkolt, hogy kezdjen már újból fújni a szél.

„Hallja már a furulyaszót? Nem szép?” - biztatta Kicsiny úr.

Hirtelen tisztán hallatszott a levelek susogása. A bambuszerdő felől pedig alig hallható furulyaszót hozott a szellő.

Tigris bácsinak a földbe gyökerezett a lába.

„Valóban, szépen szól a furulya. De tényleg varázsfurulya ez, Kicsiny úr?”

„Nemcsak, hogy varázsfurulya, de neve is van: epekedő bambuszfurulya.” - válaszolta Kicsiny úr.

„Hát, akkor szépen is kell szólania. De én senkit nem látok, aki fújná. Magától meg hogy tudna szólani?”

„Ó, ez a titka! Egy varázsfurulya az egészen más, mint egy közönséges furulya. Ahhoz, hogy játsszunk rajta, elég, ha a nyelvünket két bambusztörzs közé dugjuk. Aztán várjunk egy kicsit. Magától elkezd szólani egy idő múlva. Fújunk egyáltalán nem is szükséges.” - magyarázta Kicsiny úr.

„De kegyelmed nem dugta a nyelvét két bambusztörzs közé, a furulya mégis szól. Hogyan lehetséges ez?” - tudakozódott Tigris bácsi gyanakodva.

„Tigris bácsi téved. Szulejmán király adott nekem egy kis varázshatalmat, ezért én messziről is meg tudom szólaltatni a furulyát. Próbáljon meg Tigris bácsi is játszani rajta. Hátha még szebb dallamot tud előcsalogatni belőle” - színészkedett Kicsiny úr.

Tigris bácsi vigyorgott. Tulajdonképpen ő is nagyon szeretett volna furulyázni, de eszébe jutott, hogy mi célból jött ide.

„Nem azért vagyok itt, hogy furulyázni tanuljak. Azért jöttem, hogy megegyeiek, mert már napok óta üres a gyomrom.”

„Na, de Tigris bácsi, az ön alázatos szolgája most szolgálatban van! Szulejmán király megbízásából! Ennek a furulyának a szava elaltatja őfelségét. Ezért a legjobb lenne, ha kegyelmed is megtanulná a furulyát fújni. Amikor már ügyesen fújja, felfalhatja szerény személyemet. Akkor Szulejmán király sem haragudna meg, mert lesz, aki szolgáját helyettesít.”

„Igazad van, nem bánom” - egyezett bele Tigris bácsi.

„Aztán nehogy elfelejtse az előírást!”

„Hogy is van még egyszer, Kicsiny úr?”

„Való igaz, nagyon egyszerű dolog az epekedő bambuszfurulyát fújni. Csak a nyelvét dugja két bambusztörzs közé. Kicsit várjon, aztán majd megszólal magától. Olyan szép hangja lesz!” - fűzte hozzá Kicsiny úr.

„Megértettem.”

„Nagyszerű. Tigris bácsi menjen csak oda, ahhoz a bambuszbokorhoz és válasszon magának két törzset. Ne feledje az előírást.”

„Jól van, jól van, értem.” - felelte Tigris bácsi.

„Tigris bácsi, várja meg az utasításaimat, jó?” - kérte Kicsiny úr, miközben arra várt, hogy a szél megint fújni kezdjen.

„Minden rendben” - válaszolta Tigris bácsi és elindult.

Amikor a szél fújni kezdett, Tigris bácsi már készen állt az első furulyaleckére. Kicsiny úr odakiáltott neki:

„Tigris bácsi, most kezdheti!”

Tigris bácsi gyorsan bedugta a nyelvét két bambusztörzs közé. Először semmi nem történt. A szél csak fújdogált, ahogy szokott. Tigris bácsi hallott valami halk zörejt a bambuszerdő mélyéből. Szíve nagyot dobant.

„Most már tudom, hogy kell ez a furulyát fújni, nemsokára bekapom Kicsiny urat is” - suttogta magában, szemeivel pedig Kicsiny úr felé lesett.

A szél csak fújt tovább. A bambusztörzsek ide-oda hajladoztak. Lassan az a két törzs is hajladozni kezdett, amik közé Tigris bácsi a nyelvét dugta. Sőt mi több, ahogy hajladoztak, hirtelen becsípték Tigris bácsi nyelvét. Az pedig a fájdalomtól teljes erejéből felüvöltött. Üvöltése megremegtette az egész őserdőt.

Kicsiny úrnak több se kellett, ahogy meghallotta a nagy ordítást, nyakába kapta a lábait és úgy futott, mint csak az tud futni, aki a bőrét menti.

Szulejman király gongja

Kicsiny úr egy szép napon a lakása közelében található bokrok friss rügeit lakmározta. Hirtelen meglátta Tigris bácsi árnyékát. Rettentően megijedt. Mi lesz, ha Tigris bácsinak éppen órá fáj a foga?

Nem sokat töprengett ezen, hanem gyorsan bevetette magát a sűrű bozótba. Az ágak zörgése persze elárulta Tigris bácsinak, hogy valaki a közelben van. Szimatolni kezdett. Éles szaglásával azonnal kitalálta, hogy Kicsiny úr bujkál itt.

„Nicsak, Kicsiny úr itt van a közelben. De hol rejtőzködik?” - dűnnyögte Tigris bácsi. Megállt, szemével a környéket kémlelte.

Kicsiny úr jól hallotta Tigris bácsi morgolódását. Bár a tigris még nem látta őt, Kicsiny úr biztos volt benne, hogy jelenléte nem titok.

Így aztán jobbnak látta, ha futásnak ered. Szaladt, ahogy a lába bírta. Miután kifáradt, meg kellett állnia. Lihegett, alig kapott levegőt. Kis idő múlva zihálása megnyugodott, ő pedig majdnem el is feledkezett a veszélyről.

Egy fatuskóra ült, hogy kipihenje az iménti nagy futást. Alig ült le, arra lett figyelmes, hogy fentről zümmögést hall.

Felnézett. Feje felett az egyik ágon darázs-fészket látott, abba repültek be a darazsak. Kicsiny úrnak hirtelen támadt egy ötlete. Mosolyogva szemlélte a darázs-fészket.

„Na, hogy vagyunk, nagyeszű Kicsiny úr?” - kérdezte a váratlanul felbukkanó Tigris bácsi. Kicsiny úr úgy megijedt, hogy egy darabig moccanni sem bírt.

„Hm... Tigris bácsi, jól vagyok,” - felelte zavartan. - „Kegyelmed is jól van?”

„Hogy én? Igen, én jól, de az Ön számára semmilyen jó hírrel nem tudok szolgálni.”

„És miért nem?”

„Mert hamarosan bekapom Kegyelmedet! Hiszen ön már nem bír futni, az én gyomrom pedig ma még egy falatot sem látott.”

„Ó, úgy látom, ön még nem tudja” - vágott közbe Kicsiny úr.

„Mi a csudát kellene tudnom?”

„Én nem azért szaladtam el, mert félek kegyelmedtől, hanem mert tisztségem van. Félek, hogy felbőszítem Szulejman királyt, azért rohantam vissza az őrhelyemre. Nézze csak” - mutatott Kicsiny úr felfelé.

„Mit? Mi van ott?” - érdeklődött Tigris bácsi kíváncsian.

„Ha tudni akarja, az ott Szulejman király gongja. Nekem kell a gongot őriznem. Tán nem hallja, hogy milyen szép hangja van?”

„Nem én. Hol?”

„Figyeljen csak jól oda. Hegyezze a fülét. Nem hallja, hogy zümmög? Nem csodálatos?” - tette hozzá Kicsiny úr.

„Igen, tényleg kellemes. És ez a gong, hm, még szép is.” - dicsérte Tigris bácsi.

„Még soha senki nem ütötte meg. Mert ha megütik, még sokkal szebben szól, az egész őserdő visszhangzik tőle” - magyarázott tovább Kicsiny úr.

„Tényleg így van?”

„Igen. De ebben az erdőben egy állatnak sem szabad megütni a gongot. Ezért nem hagyhatom itt. Félek, hogy valaki titokban megüti.”

„De én nagyon szeretném megütni. Szabad, Kicsiny úr?” - kérlelte a tigris.

„Ó, nem lehet!” - tiltakozott Kicsiny úr.

„Csak egyetlen egyszer?”

„Félek, hogy Szulejman király megharagszik. Ez egy tiltott gong, Tigris bácsi!” - fűzte hozzá nyomatékkal Kicsiny úr.

„Na, kérem szépen, Kicsiny úr. Adjon már nekem alkalmat, hogy megüssem. Csak egyszer... Megígérem, akkor sohasem fogom megenni Önt.”

„Tényleg nem?”

„Igen, megígérem.”

„Rendben van, de ígérje meg, hogy csak egyszer. Várjon itt, amíg Szulejman király elé járulok, hogy megszerezsem kegyelmed számára az engedélyt a gong megütéséhez. Amikor majd jelt adok, meg szabad ütnie. De ne feledje, csupán egyetlen egyszer!” - mondta Kicsiny úr.

„Rendben.” - válaszolt Tigris bácsi.

Kicsiny úr gyorsan távozott. Amikor már jókora távolságra volt és elég biztonságban a darázfészektől is, teli torokból visszakiáltott:

„Tigris bácsi, most már megütheti a gongot, Szulejman király beleegyezett.”

Közben szélesen vigyorgott. Tigris bácsi teljes erejéből belepofozott a darázfészekbe. Hogy a fészek összetört, persze minden darázs kirajzott belőle és dühükben Tigris bácsira támadtak. Tetőtől talpig összeszurkálták. Több száz darázs töltött így ki rajta a mérgét.

Ezúttal Tigris bácsi mentette az irháját lélekszakadva. Ordított, ahogy a torkán kifért a sok mérges darázsszúrástól. De még ennél is jobban gyötörte, hogy Kicsiny úr újfent túljárt az eszén.

Szulejman király nadrágszíja

Egy szép verőfényes napon Kicsiny úr egy kidőlt fa törzsén pihengetett.

„Nahát, Kicsiny úr, maga meg miről ábrándozik? Emlékszik-e, hogy engem meg kis híján agyonszúrtak a darazsak?”

„Óó, ... Tigris bácsi! Hogy megijesztett! Ó nem, nem gondolok én semmire, csak pihengetek. Elhessegetem a fáradságot, fejemből elűzök minden gondolatot. Hogy van egyébként, Tigris bácsi?”

„Jól, már rendbe jöttem. Ma pedig nem tudom, miért, de valaminek nagyon örülök.”

„Nem szükséges elmondani, már sejtem, minek örül.”

„Na, és mit sejt, hogy minek?”

„Tigris bácsi annak örül, hogy szeme előtt a zsákmány, nemde?”

Tigris bácsi szívből felnevetett.

„Hogy kegyelmed mennyire eszes! A gondolataimban olvas. De valami gyanús nekem. Bár tudva tudja, hogy meg fog halni, kegyelmed cseppet sem fél.”

Most Kicsiny úron volt a nevetés sora.

„Most meg mit nevet, Kicsiny úr?”

„Mert úgy látszik, Tigris bácsi is tud az én gondolataimban olvasni. Mert úgy van, hogy mielőtt meghalok, egy titkot kell elmondanom.”

„Titkot? Miféle titokról van szó?” - kíváncsiskodott Tigris bácsi.

„Szulejman király titka, már hogy mondhatnám el Tigris bácsinak” - vágott vissza Kicsiny úr.

„Szulejman király titka? Mi az, Kicsiny úr? - türelmetlenkedett Tigris bácsi.

„Már hogy mondhatnám el! Félek, hogy Szulejman király megharagszik” - mentegetődzött Kicsiny úr.

„Ha Kicsiny úr elmondja nekem a titkot, megígérem, hogy nem fogom megenni” - mondta Tigris bácsi tele reménnyel.

„Úgy tudom sajnálni, amikor Tigris bácsit ilyen szomorúnak látom... Szóval, az úgy van...” - kezdte Kicsiny úr.

„Igen, igen, mondja már gyorsan, a kíváncsiság majd kifúrja az oldalam. Gyorsan!” - unszolta a tigris.

„Nagy szerencse történt velem a mai napon. Szulejman király megengedte, hogy felvegyem a nadrágszíját. Ez a szíj nemcsak szép, de varázsereje is van. Úgy mondják, hogy aki felveszi, azon nyomban egészségesebb lesz, hosszabb életű és mindenki tisztelni fogja” - mesélte Kicsiny úr.

„Így is kell lennie. De tényleg igaz, hogy Szulejman király nadrágszíja varázserővel rendelkezik?”

„Igen” - bólintott Kicsiny úr.

„Ha így van, én is fel szeretném venni.”

„De ezt a szíjat nekem adták! Ha látni akarja, jöjjön, megmutatom, hol van.”

Ezzel Kicsiny úr Tigris bácsit egy óriáskígyóhoz vezette, aki összegömbölyödve feküdt egy fa alatt. Tigris bácsinak földbe gyökerezett a lába, ahogy a mintát nézegette az óriáskígyó bőrén. Még a szája is tátva maradt.

„Szulejman király nadrágszíja valóban szép. Nagyon szeretném felvenni. Megengedné nekem kegyelmed, hogy felpróbáljam?”

„Ugyan kérem, már hogy lehetne. Szulejman király csak nekem engedélyezte, hogy hordjam” - válaszolta Kicsiny úr.

„Kérem szépen, Kicsiny úr, csak egy alkalmat adjon nekem. Megígérem, hogy soha többé nem fogom háborgatni.”

„Valóban?”

„Én nem hazudok! Higgye el, megígérem. Ettől a perctől fogva barátok leszünk.”
Hát, ha így van, nem bánom. De ne feledje: el ne árulja senkinek. Ha Szulejman király megtudja, nekem végem, mert megszegtem a parancsát.”

„Jól van, megígérem.”

Kicsiny úr somolygott a bajsza alatt.

„Na és kegyelmed tudja, hogy kell viselni ezt a nadrágszíjat?”

„Szépen megkérem kegyelmedet, hogy tanítson meg rá. Bármilyen feltétel, mindet teljesíteni fogom” - bólogatott Tigris bácsi.

„Először, ezt a nadrágszíjat csak napkeltekor szabad felvenni. Másodszor, úgy kell viselni, hogy szépen a dereka köré tekeri. Ezalatt mindkét szemét csukva kell tartani. Harmadszor, még ha fáj is, ki kell bírni, mert az annak a jele, hogy a nadrágszija varázsereje hatni kezd. Eszébe véste?”

„Igenis, nem felejttem el. Most már felvehetem?”

„Várjon már egy kicsit. Még nem mentem fel arra a dombra ott. Onnét látom ugyanis, hogy mikor kel a nap.” - válaszolta Kicsiny úr.

„Jól van. Majd ha már felért oda, szóljon nekem.”

„Várjon csak itt türelemmel, Tigris bácsi” - kiáltott vissza Kicsiny úr.

Ő maga pedig azonnal elügetett. Bevetette magát a sűrű bozótba és csak akkor fordult vissza, amikor már biztonságos távolságban volt.

„Tigris bácsi!!! Már kel a nap! Felveheti a nadrágszíjat!” - ordította torkaszakadtából.

Tigris bácsi lassan közeledett a fához. Majd idejét nem vesztegetve megragadta az alvó óriáskígyót és a dereka köré tekerte.

Az óriáskígyó felriadt álmából és igen megdühödött, mert felébresztették. Tigris bácsi derekát és testét teljes erejéből szorongatni kezdte.

Tigris bácsi eleinte a Kicsiny úr által elmondott szabályra gondolt és szemét még jobban becsukva elviselte a fájdalmat. Rövid idő múlva azonban már levetőt sem kapott. Ugyan megpróbálta elfojtani a kint, de tovább nem bírta. Kinyitotta a szemét.

„Nicsak, nem óriáskígyó ez itt?” - rettent meg. Majd ide-oda ugrálva próbálta kiszabadítani magát a halálos ölelésből.

„Jajjjaj, Óriáskígyó úr! Könyörüljön rajtam, engedjem el!” - könyörgött Tigris bácsi elgyengülve.

„Már hogy engedném el. Maga folyton zavar engem, amikor a fáradtságtól mély álomba merülök. Biztos vagyok benne, hogy megint valami rosszban sántikál.”

„Nem-nem, higgye el. Várjon csak, mindjárt elmondom, mi történt. Jaaaj, szabadítson meg előbb ettől a szorítástól.”

Az óriáskígyó végül is megsajnálta és letekeredett róla.

Tigris bácsi végre lélegzethez jutott és nagyon megkönnyebbült, hogy megmenekült a halál szájából.

„Nem is sejtettem. Már megint átejtett. Vigyázz magadra, Kicsiny úr. Egy nap visszaadom a kölcsönt kamatostul!”

Míg Tigris úr így morgolódott, Kicsiny úr már jó messze járt és biztonságban volt.

Kicsiny úr segít a bajba jutott bivalyon

Egyszer egy szép napon egy csapat bivaly legelte a folyó menti friss füvet. Mindenről megfélekedve ropogtattak, mert ilyen üde és nedvdús fű csak a folyóparton terem. Ezek a bivalyok sem leltek még soha hasonlóra, amióta emlékezni tudnak.

„Hú, de jó lenne, ha mindig itt maradnánk!” - szólalt meg az egyik bivaly.

„Idővel biztosan jól meghíznánk.” - tette hozzá a másik.

„És milyen egészségesek lennénk!” - fűzte tovább a szót a harmadik.

Eközben egyikőjük, maga sem vette észre, hogy hogyan, lemaradt a társaitól.

Bizonyára úgy belemerült a fű élvezetébe, mintha egy nap alatt akarta volna lelegelni az egész rétet.

„Szívem szerint az összes füvet lelegelném végig a folyó mentén, akármilyen hosszú is” - babszalgott magában. - „De sajnos, a bendőm nem elég nagy, és így is mindjárt szétpukkad. Jó lesz, ha pihenés előtt iszom egy jót.”

A víz felé vette útját. Alig tett két-három lépést, amikor szívszorító, elhaló hang ütötte meg a fülét.

„Segítség... segítség... segítség...”

„Honnét jön ez a hang? Legjobb, ha utánanézek. Talán valaki bajban van.” - gondolta a bivaly és egyúttal lépteit is meggyorsította a folyó felé.

Jó messziről észrevette, hogy egy krokodil vetődött a partra. Szívében ugyan feltámadt a félsz, de azért óvatosan közelebb ment hozzá. Ki tudja, hátha ez a krokodil csak színlel. Egy bivalynak mindig résen kell lennie.

Már a krokodil is észrevette a bivaly közeledtét.

„Segítsen rajtam, Bivaly úr, segítsen! Nem sajnál, hogy a rám esett fatörzs menten agyonnyom?” - rimázkodott.

Ilyen szívzaggatóan könyörgött még egy darabig, amíg a bivaly szíve megesett rajta és még közelebb ment hozzá.

„Ajaj, Krokodil úr, mi történt, hogy így pórul járt?” - kérdezte.

„Ezt hívják balszerencsének, drága Bivaly úr barátom. Csak itt sétáltam a víz partján, amikor egyszer csak kidőlt ez a korhadt fatörzs. És máshová nem tudott esni, mint kegyelmed szolgájának a hátára. Jajjjajjjajjaa! Jaj de fáj!” - nyögött a krokodil.

„Na és nem próbálta kiszabadítani magát? Tán nem elég erős? Hiszen akkorákat tud csapni a farkával!” - felelte a bivaly.

„Jaj, de ez a fa nagyon nehéz! Ezért kiabáltam segítségért. Drága Bivaly úr, segítsen már rajtam, na, segítsen” - kérlelte újra a krokodil.

„Hogy tudnék én segíteni? Én nem vagyok erős” - keresett kifogást a bivaly.

„Ugyan már, kegyelmed használhatja a szarvait, hogy letolja rólam a fatörzset. Segítsen már, drága Bivaly úr barátom” - könyörgött tovább a krokodil.

„Igen ám, de én igencsak aggódok, hogy nem kerülök-e utána jómagam bajba” - válaszolta a bivaly.

„Ó nem. Hát tán gazember vagyok én? Higgycsiga, nem fogom elkapni. Na, vigye már ezt a fát innét, kedves barátom” - esengett tovább.

„Ha így van, nem bánom. De nagyon bízom benne, hogy betartja a szavát!” - lépett még közelebb a bivaly.

Hosszú, erős szarvával lassan elmozdította a fatörzset és a víz partjára vetette.

„Jaaaaaj!” - ordított fel fájdalmában a bivaly. A krokodil ugyanis hirtelen elkapta a lábát.

„Ugye, máris megszegte az ígérését. Bizony, Krokodil úr, maga gazember!” - siránkozott a bivaly.

A krokodil egy darabig csak nevetett, de a száját azért mégsem nyitotta ki.

„Kegyelled tán bolondnak nézett engem? Mikor szemem előtt a lakoma, majd pont futni hagyom? És egyébként is, korog a gyomrom és nem úgy mondják: akinek malacot ígértek, zsákkal forgolódjon?” - felelte a krokodil.

„De megbántam, hogy segítettem a hálátlannak. Ha tudom, hogy így fizet a jószágomért, hagyom, hogy éhen haljon a fa alatt” - dühösködött a bivaly, ahogy próbálta kiszabadítani a lábát.

Minél jobban rángatta, a krokodil fogai annál jobban belemélyedtek. Végül is a bivaly segítségért kiáltott.

„Segítség! Segítség!”

Így kiáltozott, miközben a krokodil a víz felé vonszolta, sőt, már majdnem ott is voltak.

Kicsiny úr, aki véletlenül éppen arrafelé csavargott, meghallotta a segélykiáltást.

„Vajon ki kiált segítségért? Ennek rögvest utánanézek.” - határozta el.

Azonnal el is indult és éles hallásával hamarosan nyomára jutott a kiáltozónak.

Meglepődve látta, hogy a krokodil a vízben vonszolja a bivaly. Itt valami nincs rendben, gondolta Kicsiny úr, ahogy feléjük szökdécselt.

Már a bivaly is észrevette közeledtét és szívében feltámadt a remény.

„Segítsen rajtam, Kicsiny úr. Engem rászédtek. Ez a krokodil egy csaló gazember!” - engedett szabad folyást a mérgének. Lába egyre jobban vérzett és egyre jobban fájt.

„Mi történik itt? Mondja csak el szépen, Bivaly úr” - kérte Kicsiny úr.

„Én nem vagyok csaló gazember. Ez itt a zsákmányon” - szolgált magyarázattal a krokodil.

„Ne veszekedjenek. Először hadd halljam Bivaly úr magyarázatát. Utána el tudom dönteni, ki a bűnös és ki az ártatlan.”

A bivaly azon nyomban előadta, mi történt. Szeméből csak úgy patakzott a könny, annyira el volt keseredve.

„Hát, Krokodil úr, ez a bivaly nem tudja jól elmondani a történeteket” - mondta Kicsiny úr.

„Akkor az az ítélet, hogy a bivaly jogosan a zsákmányom?” - örvendezett a krokodil.

„Várjon kicsit türelemmel. Mielőtt felfalná a bivalyt, mutassa csak meg nekem, hol is voltak mindketten, mielőtt szóba elegyedtek” - kérte Kicsiny úr.

„Jól van” - felelte készségesen a krokodil. Alig várta, hogy megehesse a bivalyt.

Azonnal kinyitotta a száját és a bivaly odébb bicegett. Szarvával újra felemelte a fatörzset és a krokodil hátára tette.

„Jujjujj, óvatosan, lassan, Bivaly úr” - kérte a krokodil.

„Hát, így kezdődött” - sóhajtott a bivaly. - „Segítettem rajta, levettem a hátáról a fatörzset, mire ő meg elkapta a lábam. Előtte ugyan megígérte, hogy hajam szála sem fog meggörbülni” - mesélte a bivaly bő lére eresztve a történeteket.

Kicsiny úr bólogatott.

„Jól van így, Bivaly úr. Mi most szépen itt hagyjuk Krokodil urat. Amilyen okos, majd kiszabadítja magát. Ez a csaló jutalma. Legközelebb, Bivaly úr, ne segítsen az olyanoknak, aki megszegi az ígéretét.”

„Igenis, Kicsiny úr, menjünk csak innét minél messzebbre” - javasolta a bivaly boldogan.

A krokodil pedig újra segítségért kiáltozott, de sem a bivaly, sem Kicsiny úr nem méltatta egy fikarcnyi figyelemre sem és mit sem törődve vele vidáman odébb álltak.

Hogyan lett Kicsiny úr az őserdő ura?

Kicsiny úr még visszakísérte a bivalyt a társaihoz és minden jót kívánva neki elbúcsúzott tőle.

„Nagyon köszönöm, Kicsiny úr, soha nem fogom elfelejteni, amit értem tett” – hálálkodott a bivaly.

„Jól van, Bivaly úr, de legközelebb jobban vigyázzon” – intette Kicsiny úr.

Kicsiny úr folytatta útját, csak ment és mendegélt. Egyszer csak egy nagy rétre ért, aminek a szélén körben sűrű bokrok sorakoztak. A rét közepén állt egy árnyaslombos banjan fa.

„De jó is lesz ennek az árnyékában leheveredni” – gondolta Kicsiny úr.

Azonnal oda is ment a fához, és mit talált alatta? Egy nagy hangyavárat. Fel is állt a tetejére, ahonnét jól belátta az egész környéket. A réten és a fák alatt mindféle-fajta állat legelt és pihent, mindegyik a maga atyafiságával. Az elefánt az elefánttal, a tigris a tigrissel, a bivaly a bivallyal, a mókus a mókussal és így tovább. E látványra Kicsiny úrnak támadt egy gondolata.

„Nicsak, minden állat csak a maga családjával és rokonaival tart. Mi lenne, ha mind összefogna és békében élne?”

Kicsiny úr le is ült a hangyavárra, hogy kigondolja, miképpen vitelezhetné ki az ötletet.

Már majdnem délután lett, amikor Kicsiny úr szeme felcsillant és arcát boldog mosoly árasztotta el.

„Megtaláltam a módját” – suttogta.

Hátára feküdt és elkezdett gurulni a rét fűvén. És csak gurult, gurult, ki tudja, hány százszor, amíg csak el nem szédült. A végén nemcsak, hogy összeesett, de el is ájult.

Amikor magához tért, már késő délutánra járt az idő. Egy kicsit elcsodálkozott, amikor látta, hogy testét hófehér szőr fedi, de rögtön eszébe jutott a terve és elmosolyodott.

„Látom, nem hiába gurultam a fűvön” – gondolta.

Visszament a fa alatti hangyavárhoz és újfent körülnézett. Még több állatot látott a környéken. Volt, amelyik legelt, a másik gyümölcsöt evett a fáról, némelyik meg csak pihent. Kicsiny úr elkiáltotta magát:

„Hahó, őserdő állatai, figyeljete ide! Gyertek elő és álljatok körém! Szulejmán királytól hozok parancsot!”

Szulejmán király nevének hallatára minden állat félni kezdett. Mindenki rettegve engedelmeskedett Szulejmán királynak, aki ez idő tájt állatok és emberek ura és parancsolója volt. Minden jelenlévő állt gyorsan a hangyavár köré gyűlt. Hamarosan nyüzsgött a rét az álltoktól.

„Hahó, minden erdőlakó! Hallgassátok ezt a hírt. Szulejmán király megparancsolta nekem, hogy legyek a képviselője. Felismertek-e engem?” – kérdezte Kicsiny úr. Időnként igazított a tartásán. Hangját is elváltoztatta, egész öregesen beszélt.

„Ha nem tévedek, kegyelmed Kicsiny úr?” – kérdezte az egyik kecskegida.

„Szerintem is, mint a Kicsiny úr lenne” – mondta félénken Tigrismama.

„Jó, de miért lett fehér a bundája?” – kérdezte gyanakodva a Majompapa. Kicsiny úr nevetett és közben köhécsett.

„Ne féljete és ne gyanakodjatok. Én nagyon régen meditálok itt a hangyavár tetején a fa lombja alatt. Szulejmán királytól is sok varázshatalmat tanultam. És közben észre sem vettem, hogy a külsőm így megöregedett.”

Az állatoknak tátva maradt a szájuk a csodálkozástól e szavak hallatán. Egyből mindent elhittek neki.

„Bizony, állatbarátaim, ma délután parancsot kaptam Szulejmán királytól. Azt mondta, az erdő minden lakójának az én parancsaimat kell követni. Ha bármilyen gondotok van, mondjátok el nekem. Segíteni fogok nektek, amennyiben lehetséges. – A varázshatalommal, amit Szulejmán királytól tanultam, mindegyiketeknek tudok segíteni. Cserébe viszont engedelmeskednetek kell nekem. Ez Szulejmán király kívánsága. Én csak a kötelességemet teljesítem. A mai naptól kezdve Szulejmán király engem nevezett ki az őserdő urának.”

„Élen új uralkodónk! Éljen új parancsolónk!” – kiáltotta minden állat majdnem egyszerre.

„Köszönöm szépen, köszönöm szépen, hogy készek vagytok mind engedelmeskedne nekem. Szulejmán király nagyon boldog lesz és többé nem fog ránk, az őserdő lakóira haragudni.” – jelentette ki Kicsiny úr nagy komolyan.

Elégedetten mosolygott. Titkos vágy már majdnem teljesült.

Kicsiny úr kibékíti a kecskét és a tigrist

Egy napon, amikor Kicsiny úr arrafelé ugrándozott, ahol általában talált valami harapnivalót, sírás ütötte meg a fülét.

„Ki az, aki ilyen korán reggel sírással kezdi a napot?” - kérdezte és vajpuha szíve máris részvétet érzett. A sírás-rívás egyre elkeseredettebbé vált és Kicsiny úr elhatározta, hogy ennek utánanéző.

Nem messze rá is talált Kecskemamára, aki egy fa alatt jajveszékelt, mellette kétfelől két gidája sírdogált.

„Ugyan-ugyan, Kecskemama, mire ez a nagy zokogás már kora reggel? Miféle baj történt maguknál?”

„Jahaj, jahaj, segítsen nekünk, Kicsihiny uhúr. Segítsen rajtunk.” - nyögte Kecskemama nagy zokogás közepette.

„Türelem, türelem, hiszen azért jöttem, hogy segítsek. De mondja csak el szépen sorjában, mit történt. Mi a baj, Kecskemama?”

„Az történt nálunk, Öserdők ura, hogy a nagyapám Tigris bácsi áldozata lett” - mesélte az egyik gida.

„Ezért sir az édesanyánk ilyen keservesen” - fűzte hozzá a másik.

„Szóval Tigris bácsi újra fenyeget benneteket?”

Egészen úgy látszik. Ezért aggódunk olyan nagyon. Ha már az én idős apám áldozatul esett, akkor mit várhatunk mi, én, a férjem és apró gyerekeim” - fejezte be aggódását Kecskemama nagyokat sóhajtván.

Kicsiny úr elgondolkozott egy darabig.

„Legyen egy kis türelemmel, Kecskemama. Majd kiötlök valamit, hogy hogyan álljunk bosszút. Adjon nekem időt holnap reggelig, addig majd ott a dombtetőn meditálok.”

Jól van, akkor holnap találkozunk.”

„Igen, holnap kora reggel felkeresem magukat” - mondta Kicsiny úr és ezzel eltűnt a sűrűben.

Másnap reggel Kicsiny úr ébresztette a kecskecsaládot.

„Mi újság, Öserdő Ura, volt valami eredménye Felséged meditálásának?” - kérdezte türelmetlenül Kecskemama.

„Ahogy meditáltam, Szulejman király tudatta velem a teendőket. Maguk minden rokonukkal együtt menjenek a tenger feletti hegyfokra. Ott nagyon sok lakum gyümölcs terem. Szedjenek össze és hordjanak egy halomba amennyit csak bírnak. Amikor a nap lemenőben lesz, mondja meg az összes gidának és kecskének, hogy egyék a gyümölcsöt és abba se hagyják, amíg a szájuk és szakálluk vérvörös nem lesz tőle.”

„De minek együk azt a sok lakumot?” - kérdezte az egyik gida kíváncsian.

„Tervem van velem, várd csak ki a végét. Ti el ne mozduljatok onnét. Amikor majd eljön az ideje, oda fogom küldeni Tigris bácsi gyerekeit. Amint elétek kerülnek, emeljétek fel a mellső lábaitokat és tegyetek úgy, mintha széttépni készülnétek őket és mondjátok a következőt: Jó, jó, megesszük Tigris bácsi gyerekeit, ha nincs más, de a fél fogunkra sem lesz elég. Ha apjuk-anyjuk itt lenne, még jól is lagnánk.” - magyarázta Kicsiny úr.

„Igenis, Kicsiny úr, mindenben a tanácsát fogjuk követni.” - felelték a gidák.

Nem sokkal ezután útjaik elváltak. Keckepapa elindult a feleségével és a gyerekeivel a hegyfok felé.

Kicsiny úr sem jutott nagyon messzire, máris összefutott a tigriskölykökkel.

„Itt a jó alkalom” - gondolta magában. - „Hahó, tigriskölykök, hát ti hova indultatok?” - kiáltott rájuk.

„Huh, de megijedtünk. Úgy látszik, Kicsiny úr jár erre. Ó, mi éhesek vagyunk. Majd csak összeakadunk valahol a kecskecsaláddal” - mondta az egyik kistigris.

„Micsoda? A kecskecsaláddal? - színlelte Kicsiny úr az ijedséget.

„Miért ijedt úgy meg, Kicsiny úr?”

Kicsiny úr egy darabig nem szólt, majd tette, hogy sírva fakad.

„De furcsa, miért fakadt sírva ez a Kicsiny úr?”

„Most látom, milyen igaz, amit Szulejman király mondott nekem.”

„Szulejman király? És mit mondott?”

„Szulejman király azt mondta, hogy a világnak nemsokára vége.”

„Na, ez nem nagy újság, ezt mi is tudjuk” - felelte az egyik tigrisgyerek.

„A világban már minden fordítva történik” - tette hozzá Kicsiny úr.

„Fordítva? Hát az meg milyen?”

„Szulejman király azt mondta, hogyha a kecske tigrist eszik, az annak a jele, hogy itt a világvége.”

A tigriskölykök majd megpukkadtak a nevetéstől. Annyira nevettek, hogy kicsordult a könny is a szemükből.

„Nahát, ilyen aztán nincs, hogy a kecske egyen tigrist. Micsoda mulatságos dolgokat tud mesélni, Kicsiny úr!” - a kistigrisek még mindig nem hittek neki.

„Ha nem hiszitek, járjatok utána magatok. Menjetek csak fel a hegyfokra. Sikerült megtudnom, hogy ma délután a kecskék nagyon vérszomjasak. Mindenkit elkapnak, még ha tigris is az illető.”

„Tényleg, Kicsiny úr?”

„Tényleg. Én nem hazudok. Miattatok sírtam, amikor ez az eszembe jutott. Azt gondoltam de jó lenne titeket összebékíteni, akkor biztonságban lennétek.”

„De ha nem látjuk Kicsiny úr szavát bizonyítva, mi bizony nem békülünk” - mondták szinte egyszerre a tigrisivadékok.

„Ez esetben a legjobb, ha azonnal a hegyfokra indultok. Győződjetek meg róla a saját szemetekkel, hogy mit művelnek ott a kecskegidák” - válaszolta Kicsiny úr.

Tigris bácsi gyerekei elindultak hát a kecskék tanyája felé és barátaikat is magukkal hívták. A lakum fák alatt nagyon sok kecskegidát láttak.

Ahogy jobban szemügyre vették őket, meghűlt bennük a vér. A kecskegidáknak félelmetes arcuk volt, szájukról és szakállukról vér csöpögött.

Ezek a gidák bizony képesek széttépni a tigrisgyerekeket! Két-három gida már fel is emelte a mellső lábát és fenyegetően odakiáltott nekik: „Nem szívesen esszük meg a tigrisporontyokat, hiszen a fél fogunkra sem elegendőek. Még kicsik és alig van rajtuk hús. Ha tudnánk hol laknak, mindjárt hamar jóllaknánk!”

Rettentően megijedt a sok kistigris, krajcár sem maradt a zsebükben. Futottak, mint a nyúl és elmondták a szüleiknek e szörnyűséget.

Nemsokára Kicsiny úr is arra vetődött.

„Micsoda szerencse, Tigris bácsi! Jó, hogy arra jártam, amikor a kecskegidák fel akarták falni a gyerekeit. Mert ha nem...” - mondta Kicsiny úr lihegve.

„Nagyon köszönöm, Kicsiny úr, nagyon köszönöm” - hálálkodott Tigris bácsi.

„Mert ha én nem mondom el a varázsigéket, amiket Szulejman királytól tanultam, biztos, hogy a kecskék nekik ugranak, mint az ámokfutók. Ki tudja, hány állat esett már áldozatul nekik. A szájuk csupa vér.”

Tigris bácsinak tátva maradt a szája. Gyerekei egyre többet meséltek a látottakról.

„Ha így áll a dolog, a legjobb, ha mindnyájan kibékülnek. Különben mindenki támadni fog mindenkire. Lesz, amelyik meghal, a túlélők pedig szomorúak lesznek. Mindenki rosszul fog járni.”

„Ha ez az Őserdő Urának a kívánsága, mi boldogan engedelmeskedünk. Azon kívül úgy vélem, nincs szebb hely a világon, mint ez, hova is menekülhetnénk. Engedelmeskedjünk csak az okos Kicsiny úrnak” - fejtette ki véleményét az egyik tigrisanya.

„Akkor a legjobb, ha most mind elmegyünk Kecskékéhez” - rendelkezett Kicsiny úr.

A kecskék már várták őket a megbeszélthelyen. A tigrisek atyafisága szemben velük sorakozott fel.

„Halljátok az Őserdő urának a parancsát. A Szulejman király által adott hatalommal parancsolom nektek, hogy béküljétek ki. Ne feledjétek: ne legyen bennetek bosszúvágy és ellenségeskedés. Felejtsetek el, ami történt. Öntsetek tiszta vizet a pohárba” - mondta Kicsiny úr.

„Ígérjük, Kicsiny úr, hogy máától kezdve nem fogunk egymásra támadni” - kiáltotta egyszerre a kecskék és tigrisek gyülekezete.

„Nagyszerű. Akkor most mindannyian menjetek haza és éljétek békességben.”
És ettől a naptól kezdve a kecskék és a tigrisek nem bántották egymást.

Kicsiny úr legyőzi az elefántot

Hamar elterjedt a híre, hogy Kicsiny úr kibékítette a kecskét és a tigrist. Volt, akinek tetszett a dolog, volt, akinek nem.

„Ez a Kicsiny úr minden jel szerint nagyon nagy hatalomra tett szert!” - sóhajtotta Majom úrfi.

„Hát nem? Olyan, mintha megszállta volna a hatalomvágy” - tett hozzá Róka úr.

„Kezdek aggódni. Nemsokára Kicsiny úr azt tesz velünk, amit akar. Mert ha még a félelmetes Tigris bácsi is hallgat rá, mi lesz az olyanokkal, mint mi.”

„Szóval, mire gondolt Kegyelmed?”

„Arra gondoltam, forduljunk Elefánt úrhoz segítségért” - javasolta Majom úrfi. -

„Kérhetnénk a védelmét, ha Kegyelmed is egyetért velem.”

„Megpróbálhatjuk.”

Ezzel el is indultak az elefánt keresésére. Amikor az meghallotta, mi járatban vannak, csak nevetett.

„Ettől a kis mitugrász Kicsiny úrtól félnek? Itt vagyok én! Cseppet se aggódjanak. Szét tudom taposni Kicsiny úr fejét, hogy egy morzsa sem marad belőle. Vagy fel tudom őt penderíteni a levegőbe az erős ormányommal, hogy a legmagasabb fa tetején áll meg” - folytatta jóízű nevetés közepette.

„De ne feledje, Elefánt úr...” - óvatoskodott Majom úrfi.

„Mit ne feledjek?”

„Kicsiny úrnak sok híve van. Annyi hűséges alattvalója van, hogy megszámolni sem lehet” - tette hozzá Róka úr.

„Ezek szerint úgy vélitek, hogy Kicsiny urat nem tudjuk legyőzni?” - úgy látszott, Elefánt úr kezdett bosszússá válni.

„Jaj, dehogyis erről van szó. Véleményem szerint jobb lenne, ha Kicsiny urat megszegyenítenénk” - javasolta Majom úrfi.

„Mérkőzést fogunk rendezni. Igen, rúgó mérkőzést. Biztos, hogy ebben a Kicsiny úr vékonyka lába dirib-darabokra törik. Hahaha!” - vihogott Majom úrfi. Róka úr és Elefánt úr is csatlakozott hozzá.

„Jól van, akkor állapotdjunk meg a mérkőzés napjában és helyében. Utána keressük fel Kicsiny urat vagy a képviselőjét ott fenn a dombon” - mondta Róka úr.

„Minél előbb, annál jobb. Hamar fogunk végezni vele, nemde?” - kacagott gonoszul Elefánt úr.

„Így van! Helyes!” - bólogatott Róka úr.

Ezt a nagy jókedvet valahogyan meghallotta Medve úr és feléjük cammogott.

„Hogy vannak, Elefánt úr, Majom úrfi és Róka úr? Szabad tudnom ennek a nagy vidámságnak az okát? Mintha úgy hallottam volna, hogy az Őserdő urát emlegetik. Miről van szó?”

Elefánt úr intett, hogy Majom úrfi feleljen.

„Kegyelmed jól hallotta, Kicsiny úrról beszélgettünk. Mert már nem tudunk a bennünk felgyűlt bosszúvágyon uralkodni,”

„Bosszú? Mit akarnak ezen a jószívű Kicsiny úron megbosszulni?” - kérdezte Medve úr.

„Ez a mi dolgunk. A fontos, hogy Kegyelmed vigye meg a hírt Kicsiny úrnak, hogy rúgómérkőzésre akarjuk kihívni. A viadal Kicsiny úr és Elefánt úr között fog lejátszódni. A vesztes lesz majd a győztes alattvalója.” - magyarázta Majom úrfi.

„Csupán ebből áll az üzenet? És mikor lenne a mérkőzés? Melyik napon és hol?”

„Először csak adja át az üzenetet. Ha Kicsiny úr beleegyezett, jöjjön vissza. Majd akkor eldöntjük, mikor, hol és hány órákor.”

„Jól van” - indult útnak Medve úr, hogy felkeresse Kicsiny urat.

Az Őserdő Ura csak mosolygott Elefánt úr kihívásán.

„Jóllehet, Elefánt úr valamicskével nagyobb, mint én, mégsem félek megmérkőzni vele. Mondja meg neki, hogy a mérkőzésre mához a harmadik napon kerül sor. Azt is üzenem, hogy az őserdő minden lakója jelen lesz.” - mondta Kicsiny úr.

„Akkor én most Felsőged engedélyét kérem, hogy távozhassak” - búcsúzott Medve úr, hogy eljuttassa Kicsiny úr üzenetét Elefánt úrhoz.

Hamar érkezett a viadal napja. Kicsiny úr már kora hajnalban készen állt.

„Induljunk a korai órában, amíg nem jár magasan a nap” - biztatta kíséretét az indulásra.

Kicsiny úr a vadökr hátán lovagolt, két oldalról a medve és az oroszlán fogta közre. Mögötte pedig az állatok tarka serege sorakozott fel.

Ahogy Elefánt úr lakhelye felé mentek, a sok-sok állat egyre nagyobb ricsajt csapott. Erre Elefánt úr is felriadt és sietve felkelt, hogy fogadja a látogatókat.

„Ilyen korán jöttek? Kegyelmed már alig bírja kívárni?” - csúfolkodott Elefánt úr.

„Nem mintha nem lenne türelmem, Elefánt úr, de Kegyelmed is tudja, hogy én kicsi vagyok. Ha útközben melegen süt a nap, biztos, hogy kitikkadok. Ha pedig kitikkadtam az eröm is kevesebb és biztos, hogy nem tudok kiállni Kegyelmed ellen” - magyarázta Kicsiny úr.

„Hát akkor pihenjenek csak előbb, mindjárt elkészülök. Ha már ennyi alattvalója idefáradt, akkor csak kezdjük el mielőbb a mérkőzést” - mondta Elefánt úr.

Kisvártatva újra előkerült hívei és szurkolói kíséretében.

„Úgy nézem, ez a hely itt túl kicsi nekem. Menjünk, keressünk tágabb helyet” - javasolta Elefánt úr.

„Szerintem felesleges. Ennyi hely pont elég, mert én kicsi vagyok. Kegyelmed miért izgul? Tán nem bízik a nagy erejében?”

Elefánt úr egy szót sem szólt. Kihívásnak vette Kicsiny úr szavait. Csak ennyit gondolt:

„Nem bánom, teljesítem a kívánságát.”

Ez idő alatt Kicsiny úr alaposan szemügyre vette a környéket. Látott is nem mesze egy nagy fatuskót, aminek hasznát akarta venni a küzdelemben.

„Mire vár még, nagy erejű Elefánt? Jöjjön már!” - hívta Kicsiny úr, miközben a tuskó felé szökdécselt.

Elefánt úr utána lódult és így szólt:

„Úgy gondolom, rúgjon először Kegyelmed az én lábszáramba, mert Kegyelmed a kisebb.”

„Nem szükséges, kezdje csak Kegyelmed a rúgást” - mondta Kicsiny úr és lábát a tuskó mögé dugta.

„FigyeljeteK ide, erdőlakók. Ti lesztek a tanúk. Aki veszít, az a győztesnek az alattvalója lesz” - hirdette ki Kicsiny úr.

A sok állat csak bólogatott.

Elefánt úr sem vesztegette az idejét, és egy jó nagyot rúgott Kicsiny úr lábszárába. De nem volt szerencséje, mert amit megrúgott, nem Kicsiny úr lába volt, hanem a fatuskó. A fájdalom ezer ráncba húzta a homlokát, de nem adta fel a küzdelmet, és még egyszer rúgott.

Mivel már forrt benne a düh, jól kilendítette a lábát, Kicsiny úr pedig villámgyorsan újra visszahúzta és a tuskó mögé rejtette a lábát, így aztán Elefánt úr megint csak a tuskót találta el.

Felordított a fájdalomtól, de Kicsiny úr csak mosolygott. Minden állat, aki a mérkőzés tanúja volt, csak csodálkozott, milyen erős a Kicsiny úr.

„Most rajtam van a rúgás sora” - mondta Kicsiny úr. Elefánt úr mit tehetett más, mint hogy kinyújtotta a lábát, bár nagyon gyengének érezte. Rúgás közben Kicsiny úr jól beleszúrt a patájával. Elefánt úr alig bírta visszatartani az üvöltést. Szeméből patakzott a könny.

„Jajjajjajjaj, hagyja abba Kicsiny úr, szépen kérem” - könyörgött.

„Hohó, Elefánt úr, most mutassa meg milyen erős, amikor itt az erdő minden lakója!”

„Elismerem, hogy vesztettem. Legyőzött, Kicsiny úr” - suttogta szomorúan.

A sok állat mind örült, csak Elefánt úr hívei voltak boldogtalanok. Ezek most azt hitték, hogy Kicsiny úr Szulejman királytól kapta csodálatos erejét.

„Felséged megengedi, hogy én most távozzak? Elmehetek, Kicsiny úr?” - kérdezte Elefánt úr.

„Mi mind engedelmeskedni fogunk Felséged parancsainak” - mondták Elefánt úr követői.

„MenjeteK csak, de előbb kísérjeteK vissza engem oda a dombra” - felelte Kicsiny úr.

Az állatsereg sokféle kiáltozása felverte az erdő csendjét, ahogy útközben nem győzték Kicsiny úr, az Őserdő Ura erejét dicsérni.

Hogyan győzi le Kicsiny úr a krokodilnépet?

Sok idő telt el azóta, hogy Kicsiny úr legyőzte az elefántot, amikor hírére vette, hogy a folyó krokodiljai vérengzővé váltak. Egy állat sem volt biztonságban tőlük, sokan áldozatul estek nekik, amikor inni mentek a folyóra.

„Ilyen körülmények között nagyon nehéz az életünk. Már benne járunk a szárazévszakban és a kutunk is kiszáradt.” – panaszkodott Majom úrfi.

„Teljesen igaza van. Ezek a krokodilok nem ismernek könyörületet. Mit agyalhatnánk ki, hogy megfélemlítsük őket?” – szólalt meg Bivaly úr is.

Egy darabig mind a fejét törte.

„Úgy látom, Krokodil úr népes atyafisága bosszút esküdött ellenem.

Összebeszélhettek, hogy rajtam töltik ki a mérgeket, mert megint folyton háborgatnak” – folytatta Bivaly úr.

„Nekem is ez a meglátásom. De hát miért is nem mondjuk el az Őserdő Urának? Biztos, hogy segít rajtunk” – javasolta Majom úrfi.

„Én röstellem...”

„Mit kell ezen röstelni vagy szégyellni. Gondban vagyunk. Amikor mindannyiunk életét fenyegetik, csak Kicsiny úr segíthet rajtunk.”

Végül is Bivaly úr is beleegyezett és felkeresték Kicsiny úr lakhelyét. Részletesen elmesélték, hogy mi történik a folyó partján.

„Ezek szerint Krokodil úr bosszút akar állni. Holnap mind a folyóhoz fogunk menni és majd jól megleckéztetem” – mondta Kicsiny úr mérgesen. – „De mindenki segítségére szükségem lesz.”

„Mit segítsünk? Mondja csak el, Őserdő Ura” – kiáltoztak az állatok.

„Azt akarom, hogy mindannyian gyűjtsetek mérges gyökereket, amennyit csak bírtok” – felelte.

„Jól van, Őserdő Ura, eleget teszünk parancsának.” – felelték szinte egyszerre.

„Most pedig menjetek” – bocsátotta el őket Kicsiny úr.

Másnap Kicsiny úr a krokodilok lakhelyéhez vonult kíséretével. Megszámlálni nem lehetett, olyan sokaság követte. Egyesek a földön jártak, mások egyik ágról a másikra ugráltak, aztán volt, amelyik repülve követte, - mind a maga módján.

A krokodilok rettentően megijedtek, amikor meghallották a népes állatsereg zsvajgását a parton.

„Úgy látom, megérkezett Kicsiny úr a kíséretével. Valószínűleg bosszút akarnak állni” – tudósította Iguana úr Krokodil urat.

„Tényleg?” – hökkent meg Krokodil úr.

„Tudom, sőt biztos vagyok benne. Ha Kicsiny úr valahová megy, mindig ilyen népes kíséret követi, onnét jön a láрма.”

Krokodil úrnak a hír hallatára egy krajcár sem maradt a zsebében. Tudta, hogy bűnös. Nagyon sokat vétkezett az erdő lakói ellen. A sok kegyetlenség, amit a rokonai vittek véghez, mind az ő parancsára és javaslatára történt. Reszketett a félelemtől.

„Akkor Iguana úr, hívja össze az atyafiságát és őrizték a folyó partját.” - rendelkezett Krokodil úr.

„Jól van, de mi nem tudjuk megtámadni őket, sokan vannak és erősek” - felelte Iguana úr.

„Nem tesz semmit, ha vigyáznak a partra, az elég” - mondta idegesen Krokodil úr és a mély vízbe bukkott. El akart menekülni.

Rövidesen megérkezett Kicsiny úr és kísérete. Anélkül, hogy parancsot kaptak volna, azonnal megtámadták a folyó hosszában felsorakozott Iguánákat. Azok közül sokan otthagyták a fogukat, de sok el tudott menekülni.

„Most vegyétek elő a mérges gyökereket” - parancsolta Kicsiny úr. - „Amit még nem tördeltetek meg, most törjétek össze.”

„Igenis, Kicsiny úr!” - felelték a rókák.

Ezután Kicsiny úr elé hordták halomba a gyökereket, az pedig úgy tett, mint aki imádkozik.

„Erdőlakók, ma tanúi lesztek, milyen hatalma van a varázsigéknek, amiket Szulejmán király tanított nekem.” - kiáltotta Kicsiny úr, majd tovább mozgatta ajkait, mintha olvasna valamit. "Nemsokára meglátjátok a saját szemetekkel, hová tűnik Krokodil úrnak és kiterjedt rokonságának a támadókedve és a nagy esze. Figyeljete csak jól!"

Kicsiny úr ezzel a folyóba kezdte dobálni a gyökereket. A többi állat sem tétlenkedett, hanem segített neki.

„Most várjunk egy kicsit. Varázsigéim mindjárt hatni kezdenek.” - magyarázta Kicsiny úr.

És valóban, néhány perc elteltével egyik krokodil a másik tán bukkott a víz színére. Ide-oda vetődtek a hullámokon, mert a mérges gyökerek elkábították őket.

Krokodil úr még a partra is kivetődött.

„Ó jaj, Kicsiny úr, ne öljön meg minket. Segítsen rajtam és a folyó lakóin. Mit tettünk, hogy így elbánt velünk?”

„Hah! Kegyelmed megérdemli, hogy véget vessünk életének. Kegyelmed csaló gazember, sok minden száraz a lelkén. Nem tud a gyomrán uralkodni. Nem Kegyelmed az, aki hátulról támad?”

„De, elismerem. Bűnös vagyok, de kérem szépen, ne öljenek meg minket. Ne kínozzanak így!” - rimánkodott Krokodil úr.

„Ne nekünk könyörögjön. Kérjen könyörületet az Őserdő Urától” - mondta Bivaly úr.

„Ó, eszes-lelemények Kicsiny úr, segítsen rajtam, segítsen rajtunk. Ne öljön meg minket, könyörüljön meg rajtunk, mi is élni akarunk.”

„Minek éltek, ha más állatnak csak az életére törtök. Inkább pusztuljatok el” - ítélkezett Kicsiny úr.

„Akkor én inkább fogadalmat teszek az összes krokodil nevében. Soha többé nem támadunk meg senkit. Senkit nem bántunk, aki ennek az erdőnek a lakója. Segítsenek!” - folytatta könyörgését Krokodil úr.

„Ezúttal komoly a fogadalma, vagy megint csak színészkedik?” - kérdezte szigorúan Kicsiny úr.

„Ez most őszinte és komoly ígéret. Higgyék el!” - kiáltotta minden krokodil.

„Ha tényleg megfogadjátok, legyen úgy. A természetem úgyis mindig a megbocsátásra hajlik” - felelte Kicsiny úr.

Kicsiny úr elküldte az elefántot, hogy hozzon friss vizet a domb aljáról. Ott ugyanis volt egy kicsi, de tiszta vizű, mély tavacska.

A többi állat is követte az elefántot és felszívták a tiszta vizet. Az elefánt szívta fel a legtöbbit az ormányával.

Amikor visszaértek a folyópartra, Kicsiny úr megszólalt:

„Krokodilok, most maradjatok nyugton és tátsátok nagyra a szájatokat.”

Krokodil úr és vele együtt a többi krokodil kitátotta a száját, az állatok pedig belefrocskolték a tiszta vizet a szájukba.

„Na, folyó lakói, most bánjátok meg bűneiteket, ha hosszú életűek akartok lenni!”
- kiáltott rájuk Kicsiny úr.

„Igenis, mindent megbánunk” - nyögtek a krokodilok.

„Akkor most köpjétek ki a vizet és menten meggyógyultok.”

Így is tettek a krokodilok és azon nyomban kigyógyultak a gyökér okozta mérgezésből. Majd Kicsiny úr szólalt meg újra:

„És most jól figyeljétek, krokodilok. Én most megbocsátom minden bűnötöket. De nehogy megint megpróbáljátok szavatokat szegni!”

„Igenis, Felség!” - nyögte a sok krokodil.

„Mivel ebben a folyóban tettetek fogadalmat, nem lakhattok itt többé, máshová kell költöznötök. Keressetek magatoknak egy másik folyót, messze innét.” - parancsolta Kicsiny úr.

„Nincs mit tennünk, engedelmeskednünk kell az Őserdő Urának. Tisztelnünk kell Kicsiny urat.” - sóhajtották.

Dolguk végeztével Kicsiny úr és az erdőlakók hazatértek. De előbb visszakísérték Kicsiny urat a dombra, ahol meditálni szokott.

Kicsiny úr legyőzi az óriást

Egyik nap az őserdő állatai nagy zsvajjal adták egymásnak a hírt, hogy egy igen vérengző óriás tévedt az erdőjükbe. Jaj volt annak az állatnak, aki az útjába került, mert biztos, hogy halál fia lett.

Így aztán tanácskozássra gyűltek össze az egyik tisztáson. A vadökör, a szarvas, az orrszarvú, a sündisznó, az őz meg a nyúl és még sorolhatnánk tovább, ki mindenki vett részt a megbeszélésen, hogy hogyan lehetne ettől a veszedelmes óriástól megszabadulni.

„Ha ez az óriás ennyire vérszomjas, bizony nem könnyű a mi életünk. A gyerekeink sincsenek biztonságban, ha kicsit távolabb csatangolnak” - mondta Őzbak úr.

„Nemcsak, hogy a gyerekeink, de még mi is áldozatul eshetünk neki” - fűzte hozzá Orrszarvú úr.

„Bizony, napról-napra egyre több barátunk lesz a zsákmánya. Az erdő állatai egyre kevesebben vannak. Így aztán már egyáltalán nem vidám az életünk” - panaszkodott Sün úr.

„De hát miért nem fordulunk Kicsiny úrhoz? Ki tudja, hátha megint megsegít minket az Őserdő Ura! - javasolta Vadökör úr.

„Egyetértünk” - kiáltotta a sok jelenlévő.

„De mind nem mehetünk hozzá. Küldjük el Róka urat mint képviselőnket, hogy szójon az érdekünkben” - folytatta Vadökör úr.

„Mivel ez mindenki számára fontos dolog, elvállalom” - egyezett bele Róka úr.

Ezzel a tanácskozás véget ért és Róka úr azonnal elindult a rábízott feladatot elvégezni. Egyenesen Kicsiny úr, az Őserdő Ura elé járult.

Hős Győző, az egyik tigris fogadta őt.

„Mi ügyben jött, Róka úr? Nagyon levertnek látszik. Biztos, hogy nagy gond nyomja a vállát” - üdvözölte Hős Győző.

„Jól látja, Hős Győző uram. A többi állat nevében jöttem. Szeretném az Őserdő Urát értesíteni, hogy mennyire retteg mindenki az óriástól.” - felelte Róka úr.

„Micsoda? Óriás van a mi erdőnkben? Ez nagyon veszélyes. Mindjárt el is vezetem Kegyelmedet az Őserdő Ura elé” - mondta Hős Győző.

„Miért nem értesítettetek engem hamarabb?” - játszotta a mérgeset Kicsiny úr. - „A varázshatalommal, amit Szulejman királytól tanultam, hamar elbánok egy óriással. Tudasd mindenkivel, hogy szét fogom taposni a fejét” - tette hozzá Kicsiny úr nagy dirrel-dúrral.

„Ha már Kicsiny úr megígérte, akkor engedje meg, hogy én most távozzak. Értesíteni fogom minden barátomat” - mondta Róka úr.

„Menj csak és kérd meg a barátaidat, hogy egy darabig jól rejtőzzenek el. Tudasd velük, hogy majd én móresre tanítom az óriást.”

Másnap Kicsiny úr az óriás rejtekhelyére ment. Megfigyelte, milyen útvonalon szokott az óriás járni.

Nem sokkal később az fel is tűnt az úton. Kicsiny úr az út közepére ugrott, ott megállt és ásni kezdett nagy jajgatás közepette:

„Ó, jaj, feleségem, gyerekeim és egész rokonságom! Gyorsan gyertek ide és rejtőzzetek el ebben a lyukban, amit ások. Hírt kaptam Szulejman királytól, hogy a világnak mindjárt vége. Gyorsan, mert rögvest ránk szakad az ég!” - ordibált Kicsiny úr.

Az óriás megijedt e szavak hallatára és közelebb ment Kicsiny úrhoz.

„Halló, Kicsiny úr, tényleg hamarosan vége lesz a világnak?”

„Bizony, sajnos, óriás barátom. Ha szerény személyemnek nem hisz, nézzen csak fel az égre. Nem látja, hogy az ég mozog? Ez annak a jele, hogy rövidesen ránk szakad és itt a világ vége.”

„Akkor szánjon meg engem is, Kicsiny úr. Én még élni szeretnék. Segítsen rajtam” - könyörgött az óriás.

„Már hogy tudnék én segíteni. Még a gyerekeimet és a feleségemet sem tudtam megmenteni” - keresett kifogást Kicsiny úr.

„Ne legyen már ilyen, segítsen! Szánjon meg engem” - rimázkodott tovább az óriás.

Végül is Kicsiny úr úgy tett, mint aki gondolkozik.

„Jól van, óriás. Ha hajlandó itt egy jó mély gödröt ásni, nem bánom” - mondta.

„Boldogan segítek” - igyekezett az óriás.

Az óriás azonnal nekifogott és ásott egy jó mély gödröt. Amikor akkora lett, hogy elfért benne, Kicsiny úr megszólalt:

„Így most már jó lesz. Kegyelmedé a megtiszteltetés, hogy elsőnek szálljon le a gödörbe.”

„Jól van” - az óriás minden gondolkodás nélkül beleugrott a maga ásta verembe.

„Ó, barátom, elfelejtettem az imént szólni” - mondta Kicsiny úr.

„Miről?”

„Itt erről a testkötélről, mindjárt odaadom. Ezt a testkötelet az őseimtől örököltem. Arra jó, hogy távol tart minden betegséget és elmulasztja a fáradságot. Úgy gondoltam, Kegyelmed megérdemli, hiszen bizonyára elfáradt az ásástól. Biztosan fáj minden tagja.”

„Bizony, eltalálta” - mosolygott elégedetten az óriás.

„Akkor csak használja ezt a kötelet.”

„Kérem, tekerje körém” - mondta az óriás.

„De a lába és térde köré Kegyelmednek kell tekerni. Úgy-úgy, kösse meg jó erősen. Most próbáljon mozogni. Ha már nem tud többé mozdulni, szóljon. Az azt jelenti, hogy a kötélgyorsan kigyógyítja a fáradságból és kimerültségből.”

„Jól van, Kicsiny úr.”

Kisvártatva megszólalt az óriás:

„Most már aztán tényleg nem bírok mozdulni. Ez a kötélgigen erős.”

Megpróbálta kiszabadítani magát, de nem tudta. Végül gyanakodni kezdett, hogy átverték. Felordított. Durva hangja visszhangzott az egész őserdőben és megrémítette az állatokat.

Kicsiny úr gyorsan az óriás fejére ugrott és kedvére fickándozott.

„Hahó, erdőlakók! Gyertek mind ide gyorsan! Nézzétek, már legyőztem az óriást!” - kiáltotta.

Ezután Kicsiny úr leugrott az óriás fejéről és azt mondta neki:

„Na, most aztán elkaptuk. Eddig sokat vérengzett az erdőnkben, hát annak most vége, nem fog több erdőlakót felfalni! Ugye, most már tudja, milyen, ha valakit megfogtak!”

A felfuvalkodott óriás egy szót sem szólt. Hiába forrt benne a düh, semmit sem tehetett. Mozdulni sem mert, mert félt, hogy a kötél még jobban belevág a húsába. Már csak sírni tudott.

Minden erdőlakó ujjongott, mert végre sikerült legyőzni a vad óriást. Nem győzték Kicsiny úr leleményességét dicsérni.

„Könyörgök, Kicsiny úr, engedjen szabadon. Megígérem, nem bántok senkit ebben az erdőben” - könyörgött az óriás.

Ahogy így hallották az óriást siránkozni, lassan megolvadt Kicsiny úr és a többi állat szíve. Megegyeztek, hogy most az egyszer megbocsátanak neki.

„Tényleg megígéri, hogy többé nem fog minket háborgatni?” - kérdezte Kicsiny úr.

„Igen, igen, megígérem” - bizonygatta az óriás.

Erre aztán elengedték, hogy menjen, amerre lát.

Kicsiny úr élete a békés őserdőben

Az őserdőben már régen béke és nyugalom honolt. Az erdő minden lakója félelem nélkül, boldogan élt az örökzöld, dúslombú erdőben és sosem akart onnét elköltözni. A levegő mindig friss és illatos volt.

Ez a békés idill már régóta Kicsiny úr szíve vágya volt és ő volt az őserdő legboldogabb teremtménye.

A tigris család összebékült a kecskecsaláddal, a krokodil sem tört többé a bivaly életére. Mindenki mindenkinek barátja lett és egymásnak kölcsönösen segítettek.

A béke biztosítására Kicsiny úr törvénybe adta, hogy háromnaponként minden állat a színe elé járuljon. Ilyenkor kérdezte ki őket, hogy mi történik a lakhelyükön.

Az erdőlakók szép sorjában el is jöttek minden harmadik nap. Ha Kicsiny úr éppen nagyon el volt foglalva, akkor elmondhatták gondjaikat valamelyik képviselőjének.

„Eljöttem, hogy tiszteltemet fejezzem ki az Őserdő Urának” - szolt Tigris bácsi.

„Van-e valami parancsa számomra? Esetleg amit később átadjak a rokonaimnak?”

„Ó, Tigris bácsi, nagyon örülök, hogy mindegyikük betartja az ígéretét. Hogy egyikük sem tör a kecskéké életére. De mégis, miből éltek Kegyelmetek mind a mai napig?” - kérdezte Kicsiny úr.

„Mi csak a már elhalt állatokat esszük meg. Szerencsénkre épen most üzent nekünk Vadökör úr, hogy nagyapja elhunyt” - magyarázta Tigris bácsi.

„És Kegyelmetek már igazán nem gyilkolnak többé?”

„Igazán nem. Ha Felséged nem hiszi, kérdezze meg magát Vadökör urat” - tette hozzá Tigris bácsi.

„Jól van, most akkor térjen haza és éljenek mind békében.”

Ezen a napon Kicsiny úr csak Tigris bácsit kérdezte ki. De három nap elteltével Bivaly úrra került a sor.

„Örülök, hogy látom, Bivaly úr. Kegyelmed és rokonai mit esznek mostanában?”

„Hát azt, amit mindig, Őserdő Ura. Friss fűvet legelünk a folyóparton” - felelte Bivaly úr.

„Na és a krokodilok vagy más állatok nem háborgatják Kegyelmeteket?” - tudakozódott Kicsiny úr.

„Eddig nem. Hála az Égnek, mostanság nagy békében élünk, amit Kicsiny úrnak köszönhetünk.”

„Rendben van, akkor most menjen haza, és csak fogyasszák tovább azt a jófajta fűvet a folyó mentén. Ugye, mindegyikük szereti. Csak hízzanak meg tőle és legyenek egészségesek” - fejezte be a beszélgetést Kicsiny úr.

És így volt ez minden harmadik napon. Kicsiny úr egész nap élvezettel üldögélt, vállát semmi gond nem nyomta. Néha úton volt, mint azelőtt, hogy megbékítse az erdőlakókat, ha viszály támadt köztük.

Kicsiny úr hízásnak indult, hiszen többnyire csak az árnyas fa alatt üldögélt, ahol gondolkozni szokott. Ez a lombos fa olyan volt, mint egy ernyő és még el is rejtette Kicsiny urat. A fa virágjai pedig Kicsiny úr otthonának díszül szolgáltak.

Minden nap sok állat hozott neki jobbnál jobb falatokat: az erdő gyümölcsseit, faleveleket, fiatal hajtásokat. Kicsiny úrnak nem kellett többé enivaló után járni.

Mindennapi csavargása feleslegessé vált. A kecske és a tigris családja gondoskodott róla a legjobban. Nagyon szerették Kicsiny urat.

Kicsiny úr nap, mint nap azért imádkozott, hogy ez a békés élet halála napjáig ne változzon. Ó, nem a hízelgésre volt szüksége, hanem az erdő békéjéért könyörgött.

Ez a béke pedig sok-sok évig tartott. Minden állatfaj jó barátságban volt egymással és segített a rászorulóknak. Érdeklődtek egymás hogylétéről, és a betegeket meglátogatták.

Nagyon sokáig nem volt közöttük ellenségeskedés, sem öldöklés. Mindegyikük ügyelt nemcsak a maga, hanem a többi állat érdekére is.

Belátták, hogy mennyivel jobb így és mind abban reménykedett, hogy a világ végéig béke fog honolni az erdejükben.

Kicsiny úr, a bölcs bíró az ítélet napján

A békés őserdő keleti oldalán együtt élt a kecske és a tigris családja. Már jó régen a legnagyobb barátság fűzte őket egymáshoz.

Ebben az időben a kecskemamának kisgidája született. De jaj, nem sokkal utána a kecskemama örökre itt hagyta a gidáját, és a tigrismama fogadta magához a kicsit.

Nemsokára a tigrismamának is született kicsinye és sajnos, a tigrismama is megbetegedett és meghalt. Így a két kis árva, a kistigris és a kisgida együtt nőtt fel, mint két testvér.

Kecskegida és Tigriskölyök elválaszthatatlan barátok lettek és állandóan együtt játszottak. De ki tudja hogyan, egyik nap Tigriskölyök szeme megakadt a dundi Gidán. Hirtelen nagy étvágya támadt rá, csak szíve nem volt, hogy fel is falja.

A Tigriskölyök három éjszakán át csak erről álmodott. Milyen jóízűen ropogtatta Gida csontjait és milyen ízletes volt a húsa!

Reggelente, ahogy álmából ébredt, egyre jobban szerette volna megkóstolni a gidahúst. Már biztosan nem tudott volna sokáig uralkodni az étvágyán, így a rókához fordult tanácsért.

„Miként vélekedik a dologról, Róka bácsi? Az én éhem csak az álom játéka?” - kérdezte Tigriskölyök.

Róka bácsi elgondolkodott, mielőtt válaszolt.

„Az én véleményem szerint, aki nem vagyok olyan bölcs, mint Kicsiny úr, amikor ilyesmit álmodunk, az azt jelenti, hogy annak meg is kell történnie” - felelte Róka bácsi.

„Ezek szerint felfalhatom a Gidát?” - rökönyödött meg Tigriskölyök.

„És miért ne? Tán mi nem húsevő állatok vagyunk? Hiszen ez a mi természetünk” - folytatta a magyarázatot Róka bácsi. Titokban neki is fáj a foga a Gidára. Milyen régen nem evett friss húst!

„El tudom képzelni, milyen felséges a húsa, Róka bácsi!” - ezzel a Tigriskölyök gondolt egyet és már ott sem volt.

A hír hamarosan Kicsiny úr fülébe jutott, mert a mókus kihallgatta a beszélgetést.

„Ez így nem mehet tovább. Úgy látszik, az őserdő békéjét nem lehet örökké megtartani, ha ilyesmi előfordulhat” - mondta Kicsiny úr sűrű fejcsóválások közepette.

„Mindennek a ravasz róka az oka” - vetette ellen a mókus.

„Ez igaz, viszont az is igaz, hogy az a természet rendje. A sokféle erdőlakó sokféle táplálékot fogyaszt: van, aki gyümölcsöt, van, aki leveleket, és bár kevesebben, de némelyik bizony húst eszik. De...” - mondta Kicsiny úr.

„De... mi van még, Őserdő Ura?” - kérdezte a mókus.

„Nem tehetünk mást, visszatérünk a természet rendjéhez. Jól vigyázzon magára és a családjára, Mókus úr. Ma estére összehívom az erdő lakóit” - fejezte be Kicsiny úr.

Parancsa szerint este minden erdőlakó összegyűlt. Valamit gyanítottak.

„Vajon miért este kell összejönnünk?” - kíváncsiskodott Majom úrfi.

„Bizonyára valami nagyon fontos és sürgős dologról van szó. Várjuk csak ki a végét” - nyugtatta a nyúl.

„No, de amióta ebben az erdőben élek, Kicsiny úr még sosem hívott minket össze estére. Biztos, hogy valami nagy baj van” - vetette közbe Elefánt úr.

„Várjatok csak türelemmel, barátaim. Várjuk csak ki, amíg megérkezik az Őserdő Ura” - próbálta Tigris bácsi nyugtatni a kedélyeket.

Mindenki összerezzen, amikor Kicsiny úr fáklyával a kezében megjelent. A zivaj azonnal megszűnt, és halálos csend lett.

„A legjobban azt szeretném, ha az erdő összes állatait össze tudnám békíteni” - gondolta magában Kicsiny úr. - „Először sikerült a krokodilt kibékítenem a bivallyal, aztán a kecskét a tigrissel, de úgy látszik, a béke csak kis időre szól.” - fűzte tovább a gondolatait. - „Hiába, a béke és nyugalom nem tarthat örökké. Ezek az állatok csak úgy tudnak élni, ha ölhetnek kedvükre. A gyengébb mindig az erősebb áldozata lesz” - vont le a végső következtetést Kicsiny úr.

A fáklya még mindig a kezében volt. Egy darabig gondolkozott, mielőtt megszólalt.

„Hahó, erdőlakók! Tudjátok-e, miért hívtalak ide benneteket, erre a tágas rétre?” - kérdezte.

„Neeeeeem!” - válaszolták kórusban. Hangjuk visszhangzott az egész őserdőben.

Kicsiny úr megint nem szólalt meg egy darabig. Valamin gondolkozott. A fáklyát erősen fogta a kezében. Azon gondolkozott, hová is dobja.

„Rendben van. Hallgassatok ide! Az Őserdő Ura nagyon fontos dolgot akar közölni veletek.”

Alighogy ezt kimondta, már el is dobta a fáklyát. Az a száraz fűre esett, ami azonnal nagy lángra kapott. Onnét a tűz átterjedt a bokrokra, ahonnan már az állatok sem voltak messze.

Ahogy a fellobbanó lángokat meglátták, nyakukba kapták a lábukat és rohantak, amerre láttak, hogy mentsék az irhájukat.

„Ez hát az Őserdő urának az üzenete! Fussatok! Mind Fussatok! Rohanjatok! Mentsétek az életeteket! Térjete vissza a régi rendhez és csak a rokonaitokkal törődjete!” - kiáltotta utánuk Kicsiny úr, majd ő is futásnak eredt a tűz elől.

Ettől a naptól kezdve ebben az őserdőben is úgy van minden, mint a többi erdőben: orrszarvú az orrszarvúval, vadökör a vadökörrel, kecske a kecskével, tigris a tigrissel tart és így tovább. Amelyik állat gyilkolással szerzi a táplálékát, az a világ végéig ölni fog. Nem lesz többé egyetértés a húsevők és a növényevők között.

Attól fogva Kicsiny úr élete is visszatért a régi kerékvágásba, az állatok pedig senki mással nem törődnek, csak a saját atyafiságukkal.